

denne Bevilling, nemlig Striden om, hvorledes der rettest skal missioneres paa Grønland, enten saaledes, at man indpoder Kristendommen i det grønlandske Folkeli, eller saaledes at man vil gjøre Grønlænderne til en Art Danste eller Euro-pæere, altsaa paa en mere menneskelig Maade, om jeg saa maa udtrykke mig, eller paa en mere geistlig Maade. (En Stemme: Geistlig?) Ja, naar jeg siger geistlig Maade, misforstaas jo Udtrykket ikke; men jeg kan forklare det med et andet, nemlig om man skulde indpode dem et andet Kulturliv eller ikke. Det har man egentlig frygtet skulde ligge i Bevillingen. Man veed jo, at vi have en overmaade nidkær dansk Præst beroppe, nemlig Halle, der tillige er Seminarieforstander, og som utvivlsomt gjør megen Gavn og vel egentlig er den ledende Sjæl i Missionen beroppe. Man ønsker ikke, at Strid skal komme tilstede mellem Missionen beroppe og en herfra udsendt Bistator. Det er muligt, at en saadan Strid slet ikke kommer og ikke ligger bagved, og vi ønske da ogsaa kun en Indstilling fra selve Missionen beroppe om, at den ønsker en saadan Bistator, og at den søger, at den har Erang dertil. Saa snart en saadan Indstilling kommer, har man ikke det Mindste imod, at Bevillingen gives. Derfor den høitærede Minister vil oplyse, at det ikke er Meningen, at der skal gribes forstyrrende ind beroppe, antager jeg, at selv om Bevillingen negtes idag, hvad jeg ønsker, er det ikke Meningen at negte den fortsat. Men vi faae jo høre den høitærede Ministers Udtalelse. — Der er nogle andre Punkter, som jeg skal tillade mig at fremkomme med nogle Udtalelser om. Det vil af Vædringsforlagslisten ses, at det foreslaas at forhøje Tilskudet til den Kællerste Dødstumme stole med 8,420 Kr. Som jeg allerede gjorde opmærksom paa under Finantslovens 1ste Behandling, er dette ingen Forhøielse, idet det formentlig var forglemt at medtage det. Denne Feil foreslaas altsaa rettet; men jeg skal ikke undlade atter at gjøre opmærksom paa, at den Gjerning, som denne Mand udøver ved disse Anstalter af forskjellig Art, navnlig for den i intellektuel Henseende dybest sunkne Del af Menneskeheben, er saa fortjenstfuld, at jeg tror, at man skal stræbe efter, at hans Stilling bør være nogenlunde pekuniært uafhængig; man skal ikke lægge pekuniære Vanskeligheder i Veien for den. Trede Medlemmer ville vide, at han foruden den Anstalt, som her gives Bevilling til, har forskjellige andre, saaledes f. Ex. den, der bevilgedes for et Par Aar siden ved særlig Lov, og som bærer Navnet „Karens Minde“, der jo er en Anstalt for uhelbredelige Mandspvage. Den var efter det oprindelige Lovforslag beregnet paa 60 af disse Mennesker med en Understøttelse af Statskassen af 15,000 Kr. Denne Understøttelse var fastsat efter et Antal af 60, men Loven kom til at indeholde, at den skulde kunne udvides saaledes, at den kunde

tælle 100. Nu er det mig bekendt, at der er 71, og der er Plads til 75. Hvad der saaledes er over 60, faar han, efter hvad jeg har faaet oplyst, ikke tilstrækkelig Betaling for. Derfor skal jeg henstille, om man ikke inden 3die Behandling bør tage under Overveielse at forhøje den faste Sum af 15,000 Kr., der er given ved Loven, ved at give en extraordinær Sum, der kan vore efter det Antal Elever, der er over 60. Det er en Hensigt, jeg ogsaa skal gjøre til den høitærede Minister, idet jeg formener, at man fra alle Sider kan være entig om, at denne Mand Stilling er saa vanskelig og ansvarssfuld, og hans Virksomhed tillige saa dygtig, at han ikke bør arbejde under noget Tryk i pekuniær Henseende. — Med Hensyn til Vædringsforlaget under Nr. 50, hvorved der foreslaas en Forhøielse af 1,000 Kr. til Børnehjemmet i Ryesgade, har Udvalget haat et Andragende. Ikke alene har jeg Intet imod denne Forhøielse, men jeg finder den endog meget rimelig. Jeg vil tilføie, at der vist er flere Børnehjem, særlig i Kjøbenhavn, der virke overmaade heldigt, men samtidig med, at jeg er villig til at støtte disse Anstalter, vil det vistnok være af Interesse, for at disse Børnehjem kunne vedblive at faae den Understøttelse, de hidtil have haat, at man ikke giver det til Anstalter, der ikke fortjene det, thi det svækker de andre. Efter de Oplysninger, der foreligge, kan der vist taales en Del Sigtning mellem disse Anstalter; men jeg betoner udtrykkeligt, at særlig de kjøbenhavnske Børnehjem forekomme mig at blive ledede særdeles dygtigt og menneskekærligt. — Det er, som allerede Medlemmer dels ville se af Betænkningen, dels ville have i Erindring fra Finantslovens første Behandling, foreslaaet at forhøje Kommunitetsstipendiernes Antal fra 120 til 150, navnlig begrundet ved, at der er kommen en Mængde ældre Mennesker til at studere i de sidste Aaringer, foranlediget ved de Understøttelser, som nu gives paa Kommunitetets Konto. Den sædvanlige Fremgangsmaade med Hensyn til disse Understøttelser har jo været, at man gav dem 300 Kr. aarlig i to Aar — jeg siger herved til de Understøttelser der gives umiddelbart fra Ministeriet. Naar altsaa de to Aar ere omme, staa de uden Understøttelse. Derfor er det, navnlig af Hensyn til dem, at man er gaaet ind paa denne Forhøielse fra 120 til 150; dette Hensyn har udtrykkelig været Motivet dertil, og saavidt jeg erindrer, findes det ogsaa omtalt i Betænkningen. Selv om imidlertid Stipendiernes Antal saaledes sørges, er det muligt, at der alligevel bliver en Tid, hvor disse Mennesker Intet faae, hvis man absolut vil holde paa at de kun maa faae Understøttelse i de 2 Aar. Jeg skal derfor henstille til den høitærede Minister og andre Vedkommende, der have med Uddelingen af disse Midler at gjøre, at sørge for, ved de Midler der staa til deres Raadighed, at der ikke bliver en saadan Mellemtid, hvor de Intet faae,